32001L0040

L 149/34 EUROOPA ÜHENDUSTE TEATAJA 2.6.2001

NÕUKOGU DIREKTIIV 2001/40/EÜ, 28. mai 2001, kolmandate riikide kodanike väljasaatmise otsuste vastastikuse tunnustamise kohta

EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Ühenduse asutamislepingut, eriti selle artikli 63 lõiget 3,

võttes arvesse Prantsuse Vabariigi algatust, [1]

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust [2]

ning arvestades järgmist:

(1) Asutamislepingus sätestatakse, et nõukogu võtab vastu sisserändepoliitikaga seotud meetmed sissesõidu- ja elamistingimuste ning ebaseadusliku sisserände ja ebaseadusliku elamisega seotud valdkondades.

(2) 15. ja 16. oktoobril 1999. aastal Tamperes kohtunud Euroopa Ülemkogu kinnitas soovi luua vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala. Selleks peaks Euroopa ühise varjupaiga- ja migratsioonipoliitika eesmärgiks olema nii kolmandate riikide kodanike õiglane kohtlemine kui ka migratsioonivoogude tõhusam juhtimine.

(3) Väljasaatmisotsuste tõhusama täitmise ning liikmesriikide parema koostöö tagamiseks on vaja väljasaatmisotsuseid vastastikku tunnustada.

(4) Otsused kolmandate riikide kodanike väljasaatmise kohta tuleb teha kooskõlas põhiõigustega, nagu need on tagatud 4. novembri 1950. aasta inimõiguste ja põhivabaduste kaitse Euroopa konventsiooniga, eelkõige selle artiklitega 3 ja 8, ning 28. juuli 1951. aasta Genfi pagulasseisundi konventsiooniga ning nagu need tulenevad liikmesriikide ühesugustest riigiõiguslikest põhimõtetest.

(5) Subsidiaarsuspõhimõtte kohaselt ei ole liikmesriikidel võimalik piisaval määral saavutada kavandatava meetme eesmärki, milleks on liikmesriikide koostöö kolmandate riikide kodanike väljasaatmisel, ja seega on nimetatud eesmärk kavandatava meetme mõju silmas pidades paremini saavutatav ühenduse tasandil. Käesolev direktiiv ei lähe nimetatud eesmärgi saavutamiseks vajalikust kaugemale.

(6) Euroopa Liidu lepingule ja Euroopa Ühenduse asutamislepingule lisatud Ühendkuningriigi ja Iirimaa seisukohta käsitleva protokolli artikli 3 kohaselt teatas Ühendkuningriik 18. oktoobri 2000. aasta kirjaga oma soovist osaleda käesoleva direktiivi vastuvõtmisel ja kohaldamisel.

(7) Taani on Euroopa Liidu lepingule ja Euroopa Ühenduse asutamislepingule lisatud Taani seisukohta käsitleva protokolli artiklite 1 ja 2 kohaselt teatanud, et ei osale käesoleva direktiivi vastuvõtmisel, ning seetõttu seda tema suhtes ei kohaldata. Võttes arvesse, et käesoleva direktiivi eesmärk on täiendada Schengeni *acquis*'d vastavalt Euroopa Ühenduse asutamislepingu IV jaotisele, otsustab Taani vastavalt protokolli artiklile 5 kuue kuu jooksul pärast seda, kui nõukogu on käesoleva direktiivi vastu võtnud, kas ta võtab selle üle oma siseriiklikku õigusesse.

(8) Islandi Vabariigi ja Norra Kuningriigi suhtes on käesolev direktiiv osa Schengeni *acquis*' täiendamisest vastavalt 18. mail 1999 Euroopa Liidu Nõukogu ja kõnealuse kahe riigi vahel sõlmitud lepingule. Selle lepinguga ettenähtud menetluste tulemusena peaksid käesolevast direktiivist tulenevad õigused ja kohustused kehtima ka nimetatud kahe riigi suhtes ning nende kahe riigi ja Euroopa Ühenduse liikmesriikide vaheliste suhete puhul, kellele käesolev direktiiv on adresseeritud,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

1. Ilma et see piiraks artiklist 23 tulenevaid kohustusi ning 14. juuni 1985. aasta Schengeni lepingu rakendamiseks 19. juunil 1990 Schengenis alla kirjutatud konventsiooni (edaspidi "Schengeni konventsioon") artikli 96 kohaldamist, on käesoleva direktiivi eesmärk võimaldada sellise väljasaatmisotsuse tunnustamist, mille ühe liikmesriigi (edaspidi "otsuse teinud liikmesriik") pädev asutus on teinud teise liikmesriigi (edaspidi "täidesaatev liikmesriik") territooriumil viibiva kolmanda riigi kodaniku suhtes.

2. Lõike 1 kohaselt tehtud otsuseid rakendatakse vastavalt täidesaatvas liikmesriigis kohaldatavatele õigusaktidele.

3. Käesolevat direktiivi ei kohaldata liidu kodanike pereliikmete suhtes, kes on kasutanud vaba liikumise õigust.

[1] EÜT C 243, 24.8.2000, lk 1.
[2] Arvamus on esitatud 13. märtsil 2001 (Euroopa Ühenduste Teatajas seni avaldamata).

Artikkel 2

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *kolmanda riigi kodanik* — isik, kes ei ole ühegi liikmesriigi kodanik;

b) *väljasaatmisotsus* — otsuse teinud liikmesriigi pädeva asutuse otsus, millega nähakse ette väljasaatmine;

c) *täitemeede* — meede, mille täidesaatev liikmesriik võtab väljasaatmisotsuse rakendamiseks.

Artikkel 3

1. Artiklis 1 nimetatud väljasaatmist kohaldatakse järgmistel juhtudel:

a) kolmanda riigi kodaniku suhtes kehtib väljasaatmisotsus, mille aluseks on avaliku korra või riikliku julgeoleku ja turvalisuse tõsine ja tegelik ohustamine ning mis on tehtud järgmistel juhtudel:

— kolmanda riigi kodanik on otsuse teinud liikmesriigis mõistetud süüdi õigusrikkumises, mille eest võib karistada vähemalt ühe aasta pikkuse vabadusekaotusega,

— on piisavalt alust arvata, et kolmanda riigi kodanik on liikmesriigi territooriumil toime pannud raskeid kuritegusid, või on kindlaid tõendeid, et ta kavatseb seal nimetatud kuritegusid toime panna.

Ilma et see piiraks Schengeni konventsiooni artikli 25 lõike 2 kohaldamist, konsulteerib täidesaatev liikmesriik juhul, kui kõnealusel isikul on täidesaatva liikmesriigi või mõne teise liikmesriigi poolt välja antud elamisluba, otsuse teinud liikmesriigi ning selle liikmesriigiga, kes andis välja elamisloa. Käesoleva punkti kohaselt tehtud väljasaatmisotsus võimaldab elamisloa kehtetuks tunnistada, kui see on loa välja andnud riigi siseriiklike õigusaktidega lubatud;

b) kolmanda riigi kodaniku suhtes kehtib väljasaatmisotsus, mille aluseks on välismaalaste riiki sisenemist ja seal elamist käsitlevate siseriiklike eeskirjade mittetäitmine.

Punktides a ja b viidatud kahel juhul ei tohi väljasaatmisotsus olla otsuse teinud liikmesriigi poolt tühistatud või peatatud.

2. Liikmesriigid kohaldavad käesolevat direktiivi, arvestades nõuetekohaselt inimõigusi ja põhivabadusi.

3. Käesoleva direktiivi kohaldamine ei piira Euroopa ühenduste liikmesriiki jäetud varjupaigataotluste kontrollimise eest vastutava riigi määramist käsitleva konventsiooni ega liikmesriikidevaheliste tagasivõtulepingute kohaldamist.

Artikkel 4

Liikmesriigid tagavad asjaomasele kolmanda riigi kodanikule võimaluse artikli 1 lõikes 2 osutatud meede täidesaatva liikmesriigi õigusaktide kohaselt vaidlustada.

Artikkel 5

Isikuandmete kaitse ja andmete turvalisus peab olema tagatud vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta direktiivile 95/46/EÜ üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta [1].

Ilma et see piiraks Schengeni konventsiooni artiklite 101 ja 102 kohaldamist, kasutatakse isikuandmefaile käesoleva direktiiviga seoses üksnes sellega ettenähtud eesmärkidel.

Artikkel 6

Otsuse teinud liikmesriigi ja täidesaatva liikmesriigi asutused teevad käesoleva direktiivi rakendamiseks mis tahes vajalikku laadi koostööd ning teostavad teabevahetust.

Otsuse teinud liikmesriik esitab täidesaatvale liikmesriigile kõik otsuse jätkuvat täitmisele pööratavust tõendavad dokumendid kiireimal asjakohasel viisil, vajadusel kooskõlas SIRENE käsiraamatu asjakohaste sätetega.

Täidesaatev liikmesriik uurib esmalt asjaomase isiku olukorda, kontrollimaks et asjakohased rahvusvahelised õigusaktid ja kohaldatavad siseriiklikud eeskirjad ei ole vastuolus väljasaatmisotsuse täitmisega.

Pärast täitemeetme rakendamist teavitab täidesaatev liikmesriik otsuse teinud liikmesriiki.

Artikkel 7

Liikmesriigid hüvitavad vastastikku käesoleva direktiivi kohaldamisest tuleneva mis tahes rahalise tasakaalustamatuse, kui väljasaatmist ei ole võimalik teostada asjaomase kolmanda riigi kodaniku või kodanike kulul.

Käesoleva artikli rakendamise võimaldamiseks võtab nõukogu komisjoni ettepanekul hiljemalt 2. detsembriks 2002 vastu asjakohased kriteeriumid ja tegutsemiskorra. Neid kriteeriume ja tegutsemiskorda kohaldatakse ka Schengeni konventsiooni artikli 24 rakendamisel.

Artikkel 8

1. Liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 2. detsembril 2002. Liikmesriigid teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Kui liikmesriigid need meetmed võtavad, lisavad nad nendesse meetmetesse või nende meetmete ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetud põhiliste siseriiklike õigusnormide teksti.

---

[1] EÜT L 281, 23.11.1995, lk 31.

Artikkel 9

Direktiiv jõustub *Euroopa Ühenduste Teatajas* avaldamise päeval.

Artikkel 10

Käesolev direktiiv on Euroopa Ühenduse asutamislepingu kohaselt adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, 28. mai 2001

Nõukogu nimel

eesistuja

T. BODSTRÖM